

စန္ဒာ

NYI NYI-96

ပိုက်ပဲလွန်သာ
ပိုန့ဉ်တဝ်ယောက်

“.....မိန်းမတစ်ယောက်”နှင့်ပတ်သက်၍

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် မူလက ဤဝတ္ထုတွင် အမှာ စာရေးရန် စိုးစဉ်းမျှ ဆန္ဒမရှိခဲ့ပါ။

စရေးစဉ်ကပင်လျှင် ဤဝတ္ထုသည် ရှည်လျားသည် ဟု သိနေ၍ အပိုဆာဒါး တစ်ခုမှ မပြောတော့ဘဲ ဝတ္ထုကို ပို၍ ကောင်းအောင်နှင့် စာမျက်နှာမငဲ့ဘဲ ရေးနိုင်သလောက် ရေးဖို့ လိုအပ် သလောက် ပြည့်စုံအောင် ရေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါသည် ။

သို့သော်... အခုတော့ အမှာ စာမရေး၍ မရတော့ပါ။

အကြောင်းမှာ ယခု အမှာ စာရေးနေချိန်တွင် ဤဝတ္ထုကို မူလ ကျွန်တော်... ထွက်မည်ဟု ပြောထားသောအမည်နှင့် မထွက်နိုင်တော့ကြောင်း သိနေရပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော် ပရိသတ်ကို လှည့်စားလို၍ အမည်နှစ်မျိုးပြောင်း ထုတ်ဝေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုကတော့ မူလအတိုင်းအတာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲပါ။

အမှန်စင်စစ်..... ဤဝတ္ထုသည် “မိန်းမတစ်ယောက်”အကြောင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ထို “မိန်းမတစ်ယောက်”သည် လည်း မည်သည့်သက်ရှိထင်ရှား “မိန်းမတစ်ယောက်”ကိုမျှ ရည်ညွှန်းဖွဲ့ ရေးသားထားခြင်းမ

ဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲမှ “မိန်းမတစ်ယောက်”ကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ် ရေးသားထားသော ဝတ္ထုစစ်စစ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို “မိန်းမတစ်ယောက်”သည် ဆန်းပြားသော စရိုက်လက္ခဏာရှိ၍ သူမကို ကျွန်တော် နာမဝိသေသနအမျိုးမျိုး တပ်၍ ရရေးပါသည်။ ။

လှသော....

အကျည့်တန်သော...

မချစ်အပ်သော.....

သို့တည်းမဟုတ်.....

အမုန်းနှင့်ပင်မထိုက်တန်သော

မိုက်မဲလွန်းသော

သို့မဟုတ်

သနားစရာကောင်းသော

ဘာမှ နားမလည်ရှာသော

မိန်းမတစ်ယောက်။

ဘယ်လိုပြောပြော ထိုမိန်းမတစ်ယောက်ကတော့ ထိုမိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို့အတူ ရှေ့မှ နာမဝိသေသနပြောင်းသွား၍ လည်း ထိုမိန်းမ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ သည် ပြောင်းလဲသွားစရာအကြောင်း မရှိနိုင်ပါ။

သို့သော် မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စတစ်ခုကို ကျွန်တော် မတမ်းတတော့မူ

၍ ၊ ဖြစ်နိုင်သော အမည်နာမဖြင့်သာ ကျွန်တော် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်
ပါသည် ။

စာဖတ်ပရိသတ်များ အနေနှင့် တစ်စုံတစ်ရာသော အတိုင်းအတာအ
ထိ နားလည်ခွင့်လွှတ် ပေးပါရန်နှင့်.....

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ်ဖြင့်သာ ဖတ်ရှုပေးပါရန် လေး
စားစွာ အစီရင်ခံအပ်ပါ သည် ။

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့်

နွမ်ဂျာသိုင်း

A handwritten signature in black ink, featuring a large, stylized 'K' or 'G' shape. To the right of the signature is a large, hand-drawn checkmark. Below the signature and checkmark is a horizontal line.

(५५५५)

‘အချစ်ကြီးလျှင် အမုန်းကြီးတတ်သည် ...ဟု

ဆိုရိုးစကားရှိပါသည်။

အမှန်တကယ်လည်း အချစ်ကြီးခဲ့သဖြင့်

အမုန်းသည်းခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။

သို့သော်

ကျွန်တော်သူ့ကို အမုန်းမကြီးဖြစ်ခဲ့ပါ....

အကြောင်းကတော့...

ထိုမိန်းမသည်’

အစ

မြင့်စိုးပြောလိုက်သည့် ပထမဦးဆုံးစကားကို သူလုံးဝမကြားလိုက်။

ဘယ်လိုဖတ်ဖတ် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်မလာနိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးနေသော စာအုပ်ထဲက စာလုံးများ ထဲမှာ သူ့အာရုံက နစ်မြုပ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ကြည်ဆွေ... ငါပြောတာ ကြားလား”

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် မြင့်စိုးက ကိုယ်ချင်းတိုက်ကြီး မေးလိုက်သည်။
။ သည် တော့မှ မြင့်စိုး တစ်ခုခုပြောနေမှန်း သဘောပေါက်ပြီး စာအုပ်မှ မျက်နှာခွာသည်။

“ဟင်... ဘာလဲ မြင့်စိုး၊ မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... မေးတာ...၊ ခုန မင်းကို ငါပြောတာကြား လားလို့ မေးတာ”

“ဟင့်အင်း မကြားဘူး၊ ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“တောက် စိတ်ပျက်တယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ ပေါင်းပြီး ခိုးစားရရင် မလွယ် ဘူး၊ မင်းသိအောင် ပြောနေရတာနဲ့ သူများကြားပြီး အဖမ်းခံရမှာ ဘဲ၊ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်းလို့ မင်းကို ပြနေတာ...”

“ဘယ်မှာလဲ”

သူက မြင့်စိုးပြရာ လှမ်းကြည့်သည်။ ။

ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မတွေ့၊ ကျောင်းရှေ့ကွင်းပြင်ထဲမှာ ဖြတ်သန်း သွားလာဆော့ကစား နေသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သာ မြင်သ ည် ။

မြင့်စိုးက ခေါင်းခါပြီး...

“သွားပြီ... မင်းနောက်ကျသွားပြီ။ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ သူ့အဖေလား မ သိဘူး၊ တိုက်ပုံနဲ့ လူကြီးဘေးက ကောင်မလေး၊ ဆံပင်ကလေးကို ဖဲကြိုး အနီနဲ့ စည်းထားတာ”

“အင်း တွေ့တယ်”

“အရမ်းလှတယ်ကွာ... တို့ ကျောင်းမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ခုမှ ပြောင်းလာတာနဲ့ တူတယ်။ ဒီလောက်လှတာမျိုး ငါ့တစ်သက်မှာ ဒါ ပထမဆုံးမြင်ဖူးတာပဲ”

မြင့်စိုးစကားကြောင့် သူက ရယ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ...

“မင်းကလည်း ကြီးကျယ်လိုက်တာ မြင့်စိုးရာ၊ မင်းတစ်သက်မှာ မမြင်ဖူးရအောင် အခု မင်းအသက်က ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့ လဲ၊ အရမ်းလှတယ်ဆို တော်ပြီပေါ့”

“ဟာ မတော်နိုင်ဘူးကွ... မင်းက အဝေးကြီးရောက်မှ ကျောဘက်က မြင်လိုက်ရတာ၊ ငါက ရှေ့ဘက်ကရော၊ ဘေးတိုက်မှာ တုန်းကရော၊ သေချာမြင်လိုက်တယ်၊ မင်းကိုပြောတာ မင်းမှ မကြားဘဲ”

“ကြားလည်း ငါ စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ မြန်မာတစ်ယောက်က မြန်မာလိုရေးထားတဲ့ စာကို မြန်မာစာတတ်ရဲ့ သားနဲ့ အဓိပ္ပာယ်မပေါက်လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ”

“ပြစမ်းပါဦး၊ ဘာစာအုပ်မို့လို့ လဲ”

“နတ်သျှင်နောင်ရတုတွေ”

သူက “နတ်သျှင်နောင်ရတုပေါင်းချုပ်” ဟု ရေးထားသော စာအုပ်အဖုံး လိမ္မော်ရောင်လေး ကို ပြလိုက်သည်။ ။

မြင့်စိုးက စာအုပ်ကိုယူ၍ အတွင်းမှ စာမျက်နှာများကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဗျာပါစဟန်၊ သွန်ကပီပီ၊ သုံးချီကျူးလတ်၊ မပြည့်ပတ်ဝယ် ထွတ်ထွတ်လန့်လန့်၊ ရွံရွံချည်းချည်း၊ သို့လည်း အသက်... ဟာ... ဘာတွေလဲ”

“အေး... ငါလည်း အဲလိုဖြစ်နေတာပဲ၊ စားလုံးလည်း ပေါင်းတတ်တယ်။ အသံထွက်လည်း ထွက်တတ်တယ်၊ ဖတ်မရတဲ့ စာသား တစ်လုံးမှ မရှိဘဲနဲ့ အဓိပ္ပာယ်လုံးဝ နားမလည်လို့ ”

“မင်းကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ၊ အဲဒီစာအုပ်က ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“ငါ့ကို ဆရာဦးမြင့်ဆွေ ပေးလိုက်တာ၊ ကောင်းတယ်၊ ဖတ်ကြည့်တဲ့
၊ စကားလုံးတွေရော၊ အဓိပ္ပာယ်ရော အရမ်းလှတာပဲတဲ့ ...”

“တော်ပြီ... မင်းဟာက နားမလည်တာ၊ လှတာချင်းတူရင် ငါတော့
အပင်ပန်းခံပြီး ဒီစာအုပ်မျိုးမကြည့်ဘူး၊ ခုနကောင်မလေး တစ်နေကုန်
ထိုင်ကြည့်နေတာက အရသာရှိတယ်”

“ဟာ မင်းကလည်း မြင့်စိုးရာ၊ ငါတို့ အသက်အရွယ်နဲ့ ဒါတွေပြောဖို့
မကောင်းပါဘူး၊ ဒါတွေက လူကြီးတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်”

“ဟ...ကောင်မလေးက လူကြီး မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါတို့ နဲ့ ရွယ်တူလေး
”

“အဲဒါဆို ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ ကလေးတွေဖြစ်ပြီး နောက်ပိုးတတ်နေ
တာ ပိုရှက်စရာ ကောင်းတာပေါ့”

“မင်းကြီးတော်ကြီးတဲ့ မှ ပဲ... ငါ ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ပါပြီကွ၊
ဆယ်ငါးနှစ်ထဲ ရောက်နေပါပြီ။ သိပ်ကလေးလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး၊
ပြီးတော့ ငါနောက်ပိုးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လှလို့ လှတယ်ပြောတာ
ပါ”

“ဘာထူးလဲကွ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လှတယ်ပြောတာ...
နောက်ပိုးချင်စိတ်ရှိမှ ပြောတာပဲ”

ထိုစကားများကို သူက တမင်သက်သက် မင်္ဂလာယူ၍ ပြောနေခြင်း
မဟုတ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပင်ရှိ၍ ဒီအတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သ
ည် ။

အမှန်လည်း ထိုအချိန်တွင် သူတို့ အသက်က ကလေးသာသာမျှသာ
ရှိသေးသည် ။

အတန်းကလည်း အထက်မရောက်၊ အောက်မကျ၊ စကောစက ခုနှစ်
တန်းသာရှိသေးသည်။ ။

ပို၍ တိတိကျကျပြောရရင် ခုနှစ်တန်းနှစ်ဝက်လောက်အချိန်၊ ကျောင်း
ဖွင့်ရက်တစ်ရက် တနင်္လာနေ့ ကျောင်းမတက်ခင် အချိန်ကလေးမှာ ပ
င် ဖြစ်၏။

*

“ဝင်းညိုမွေးမွတ်၊ ပြာလတ်နွဲ့ချော၊ သဘောစင်ဖြူ၊ မည်သို့ဟူ၍ ၊ မြ
င်သူမူးမော်၊ တွေးခေါ်ဟမြတ်၊ ဆိုးမျိုးခက်ခဲ့”

ကျောင်းတက်ချိန်ရောက်၍ အခန်းထဲဝင်လာသည် အထိ နတ်သျှင်
နောင်၏ ရတုစာသားများ က သူ့ကိုလိုက်၍ ရှုပ်ထွေးအောင်လုပ်ဆဲ ရှိ
သေးသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်းတော့ ဟိုနေရာလေးကွက်၍ နားလည်သလိုလို ဒီနေ
ရာလေးကွက်၍ နားလည် သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ။ ပမာအားဖြင့် “ဝင်း
ညိုမွေးမွတ်၊ ပြာလတ်နွဲ့ချော”... ဆိုတာ စာသားသည် အသားအရည် ဝ
င်းဝင်းစိုစိုဖြင့် လှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြောသ
ည် ဆိုခြင်းကို တော့ သိသလိုလိုရှိလာသည်။ ။

သို့သော် သည် ထက်ပိုစဉ်းစားသည့်အခါကျတော့
အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်လာသည်။ ။ ဝင်းပြီး ညိုပြီး၊ မွေးပြီး၊ မွတ်သော
ပြာပြာလတ်လတ်၊ နွဲ့နွဲ့ချောချော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟု ဘာသာ
ပြန်လိုက်သည့်အခါ မွတ်ကြီးက လာခုနေသည်။ ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နင်သိပ်ချောတာပဲဟု သွားပြောလျှင်
သဘောကျကောင်းကျ မည် ဖြစ်သော်လည်း နင်သိပ်မွတ်တာပဲဟု

သွားပြောလျှင်တော့ ဘာတွေဖြစ်လာမည်ဆိုသည် ကို မခန့်မှန်းနိုင်။

နတ်သျှင်နောင်ကောင်မလေးက ဝင်းပြီး၊ ညိုပြီး၊ မွှေးပြီး၊ မွတ်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာပဲဟု တွေးလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ်အတန်၌ ရုတ်တရက် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

စောစောက အတန်းပိုင်ဆရာမ ဝင် လာပြီးဖြစ်၍ တစ်ခါမင်္ဂ လာပြီးမှ နောက်တစ်ကြိမ် ထူးထူးခြားခြား ထပ်ပေါ်ထွက်လာသော မင်္ဂလာဖြစ်သည်။

စာအုပ်ငုံဖတ်နေရာက ကြည်ဆွေ... ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်းမသိ၊ လန့်ဖြတ်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“အေး... အေး မင်္ဂလာပါကွယ်... ထိုင်... ထိုင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

တစ်တန်းလုံး ဝုန်းခနဲ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူ့ရှေ့က မြင်ကွင်းသည် လည်း ရုတ်တရက် ရှင်းလင်းသွားသည်။

“ဟင်...”

သည် တစ်ခါ တစ်ယောက်တည်း အံ့အားသင့်သွားသူက သူ... အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ပြန်ထိုင်ခြင်းကိစ္စပင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားပြီး တခဏတာမျှ ကွတတကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ... ခုနငါပြောတာ အဲဒီကောင်မလေးကွ... ဟန်ကျတာပဲ၊ ငါတို့အတန်းထဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက် လာပြီ”

မြင့်စိုးက ထပ်ပြောသည်။ တစ်တန်းလုံးလည်း ထိုကောင်မလေးကို

ကြည့်၍ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ကောင်မလေးနှင့်အတူဝင်လာသောဆရာက အတန်းပိုင်ဆရာမကို စာရွက်တချို့ပေး၊ တီးတိုးစကားတစ်ခုပြော အပ်နှံပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည် ။

ဆရာမက ကောင်မလေးကို မိန်းကလေးများ ထိုင်သောဘက် တတိယခုံတန်းမှာ နေရာချ ပေးလိုက်သည် ။

ကောင်မလေးက လွယ်အိတ်လေးကို လက်နှင့်သိမ်း၍ ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။

လှလိုက်သည့် ကောင်မလေး။

ကြည်ဆွေစိတ်ထဲက တအံ့တဩ ပြောလိုက်မိသည် ။
လက်ရှိအတန်းထဲက လှပါတယ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးများ နှင့် ဘာမှ မဆိုင်အောင် လှသည့်အလှ။

အသားလေးက ဆင်စွယ်ရောင် ဝင်းနေသည် ။ ဆံပင်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင် စသည် များက ထင်းနေအောင် နက်နေသည် ။ နှုတ်ခမ်းကလေးက ရဲနေသည် ။ မျက်လုံးကလေးက ပြာလဲ့လဲ့ မျက်သားကလေးများ ဖြင့် ညိုမဲမဲ သူငယ်အိမ်လေး ထင်းနေကာ ဘယ်လိုလှမှန်းမသိ။

တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးသော အံ့ဩမှုမျိုးဖြင့် သူငေးကြည့်နေမိသည် ။

ထိုစဉ် ဆရာမက ထိုကောင်မလေးကို မတ်တတ်လာရပ်ခိုင်းပြီး အတန်းဘက်ကိုလှည့်၍

“ကဲ... တစ်တန်းလုံးနားထောင် ... ဒါဆရာမတို့ သတ္တမအတန်းအေ ကို ဒီနေ့ ကျောင်းပြောင်းပြီးရောက်လာတဲ့ မထိုက်ထိုက်ထွန်းလင်း၊

ကိုယ့်အတန်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ် လာပြီ၊ အစစအရာရာ အားလုံးကူညီ စရာရှိတာ... ကူညီ၊ စောင့်ရှောက်စရာရှိတာ စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြားပါတယ် ဆရာမ”

မြင့်စိုးအသံက နည်းနည်းပိုကျယ်သည် ဟု ကြည်ဆွေ ထင်လိုက်မိ သည် ။

သူမက ပြန်ထိုင်ပြီး ဆရာမ စားပွဲဆီ ပြန်သွားသည် ။

ကြည်ဆွေစိတ်ထဲမှာ စောစောက စာသားလေး ပြန်သတိရ၏။ ဝင်း ညိုမွှေးမွတ်၊ ပြာလတ် နွဲ့ချော”

ထိုစကားသည် သည် ကောင်မလေးလို မိန်းကလေးမျိုးကို ရည်ညွှန်း တာလား...

မဖြစ်နိုင်...

ကောင်မလေးမှာ မွတ်နေတာ လုံးဝမရှိ။

*

ထိုနေ့ကအဖြစ်ကို ပြန်သတိရလျှင် ကြည်ဆွေ ပြုံးမိသည် ။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် နောင်သောအခါ
ရှည်လျားသောဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားတော့ မည့်သူနှင့် ထိုက်ထို က်တို့ ၏ ကနဦးအစ တစ်ခု ဖြစ်၏။

ထိုအစမှ အစပြုပြီးနောက်...

*

